We Love Where We Live

De foto's van het werk We Love Where We Live markeren een persoonlijk fotoproject waarin ik de identiteit van jeugd in het industriegebied in West Virginia in Amerika onderzoek.
Ik concentreer mij op jonge kinderen die opgroeien in de mijnstreek van McDowell County. Deze streek, gedeeltelijk gelegen in het bosrijke Appalachen gebergte, was totdat de ene na de andere mijn gesloten werd, een van de rijkste gebieden van Amerika. Door de neergang van de industrie verloren veel mensen hun werk en trokken weg, waardoor spookstadjes ontstonden.
Het gebergte fungeert behalve als afsluitende grens tegelijkertijd als een natuurlijke beschermingswal. Ondanks veel problemen geniet de jeugd van de sterke saamhorigheid die de leefgemeenschap kenmerkt. Zij biedt warmte en veiligheid. Ergens langs de weg staat een bord met het opschrift We Love Where We Live. Ik raakte gefascineerd door die ogenschijnlijke tegenstelling: de overduidelijke sociaal economische problemen en de intense saamhorigheid van de mensen.
Ik vraag me af welk toekomstperspectief de jongeren nog wordt geboden. In mijn serie probeer ik hun kwetsbaarheid als veerkracht in beeld te brengen en zoek op een poëtische manier de schoonheid te midden van armoede en onzekerheid.

Mijn fotoproject ben ik gestart in het voorjaar van 2017, Donald Trump was toen net aan de macht als president van Amerika. Alle ogen waren gericht op zijn achterban, waaronder de bevolking uit de mijnstreek van West Virginia. Ik raakte geboeid door deze nieuwsberichten. Mijnbouw voorziet in een bepaalde energiebehoefte van de mens en leidt tot economische welvaart. Tegelijkertijd pleegt het roofbouw op het landschap waar het onderdeel van uitmaakt.

Santa Song ©Louise Honée 2019

En dan, bij het verdwijnen ervan voltooit zich een volgend drama. Niet alleen zijn de natuurlijke bronnen uitgeput, maar ook slaat het een gat in de identiteit van de achterblijvers. Immers hun toekomstbeeld is in het kielzog van het verdwijnen van de economische voorspoed, volledig weg gevallen.

Nieuwsgierig geraakt naar deze achtergrond en geschiedenis van deze mijnstreek uit de Appalachen, besloot ik af te reizen naar McDowell County.
Toen ik er de eerste keer kwam, werd ik volstrekt overweldigd door dit heuvelachtige beboste landschap. De desolate en afgetakelde omgeving is het eerste wat opviel maar vanaf het begin werd ik hierdoor gefascineerd.
Om echt te begrijpen hoe het zou moeten zijn hier te wonen en op te groeien, moest ik ook proberen met de mensen die hier leven in contact komen.
In totaal ben ik vier keer in dit gebied in de Appalachen geweest. De spooksteden hebben iets verontrustends maar tegelijkertijd is de natuur buitengewoon mooi.

De laatste reis er naar toe is mogelijk gemaakt door een financiële ondersteuning van het Stichting Gerbrandy Cultuurfonds. In de voorgaande jaren was reeds een groot deel van het project to stand is gekomen, echter deze laatste reis was noodzakelijk om de beelden te vergaren die voor de volledigheid van het project essentieel waren. Nog meer heb ik mij kunnen concentreren op de natuurlijke leefomgeving waarin de kinderen opgroeien, de habitat die voor een groot deel bepalend is voor hun de identiteit.

Bij mijn laatste bezoek is het gelukt een aantal kinderen die ik eerder gefotografeerd had weer te zien. Afdrukken van de foto's van de vorige keer had ik meegenomen om hen te geven. Ik heb gemerkt dat het weerzien van deze kinderen een wederzijdse vertrouwensband heeft geschept. Zo zag ik opnieuw het jongetje met het lange haar, Chase. Nu zeven jaar oud, lachend met zichtbaar twee mooie grote-mensen-tanden en nog steeds lang haar. Ook mocht ik mee naar de dansles van Yoe-Lynn waar geoefend werd voor de kerstvoorstelling van school. Een aantal kinderen trof ik niet, zij waren met hun familie verhuisd, naar een voor hen hopelijk betere plek, hun huis leeg achterlatend. Dat mensen verhuizen op zoek naar een betere toekomst, typeert wel de sociaal maatschappelijke omstandigheden waar mensen mee te maken hebben, want daar waar nauwelijks werk voorhanden ligt, blijft het een moeilijk bestaan.

White Tail ©Louise Honée 2019

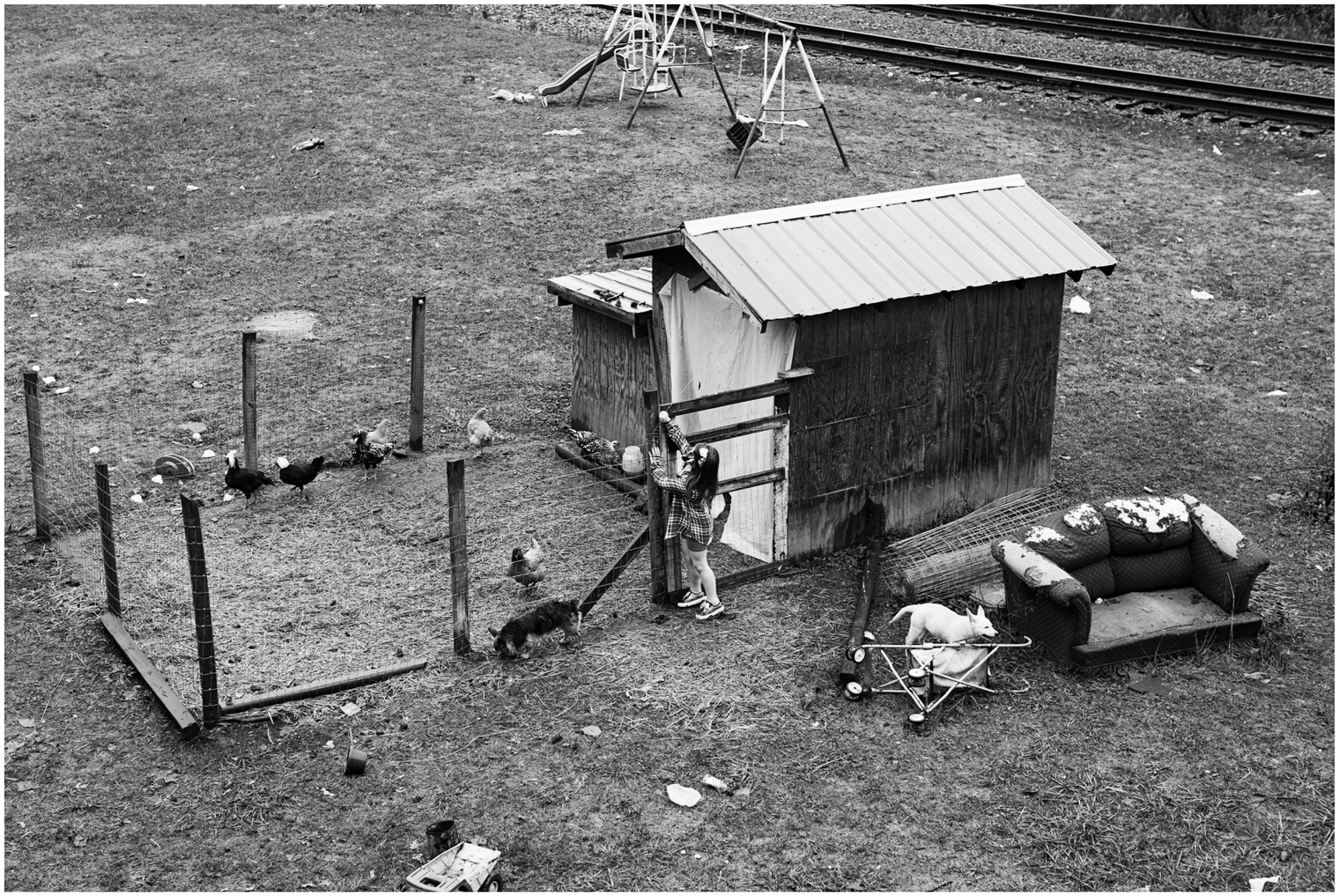

Joe-Lynn, her grandma's chickens & dogs ©Louise Honée 2019

Voor mij persoonlijk was het meerdere keren beleven van deze omgeving, met haar typerende wilde natuur, het contact met de mensen en kinderen die er wonen van essentieel belang om mijn fotoproject tot een geheel te maken. We Love Where We Live is een documentair poëtisch beeldverhaal waarin op subtiele wijze de gevoelsdimensie van jonge mensen opgroeiend in een afgetakelde mijnstreek getoond wordt. Op hen is eigenlijk alle hoop gevestigd.

Elbert-Filbert Public School ©Louise Honée

Willow ©Louise Honée 2019

Madison ©Louise Honée 2018

Beauty Rest Motel ©Louise Honée